

i kontanthjælpen. For mange familier vil det betyde, at det så er manden, der får de indtægter, der er – ikke særlig mange – og kvinden bliver så erklæret stående uden for arbejdsmarkedet, bliver isoleret og har i øvrigt overhovedet ikke sin egen indtægt. Er der ikke et ligestillingsproblem i det?

Et andet kort spørgsmål er også, at regeringen har fjernet grundlaget for to projekter, som Kvinderådet har stået for, som handlede om at få kvinder fra flygtninge/indvandrerfamilier tættere på samfundet, ud i foreningslivet og tættere på arbejdsmarkedet. Må det ikke også betegnes som et problem for integrationen af de kvinder?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg mener lige præcis det modsatte af hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Jeg mener netop, at det her er med til at få kvinderne ud af hjemmet og ud på arbejdsmarkedet og i uddannelse, fordi familien samlet set bliver ramt på pengepungen. Det er jo klart, at det for de fleste familier er uholdbart i det lange løb, og så vil man selvfølgelig som kvinde forsøge at komme ude på arbejdsmarkedet og væk fra den isolation, som mange kvinder, især udlændinge, befinder sig i i dag. Så jeg mener faktisk, at det her løsningen på et ligestillingsproblem.

Og så må jeg sige om de der midler, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr nævner, at jeg tror, der er tale om nogle puljer, der udløber eller noget, man kan søge om igen via satspuljen eller andre ting.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Bare lige til det sidste: Det gør jo ikke noget ved, at de hersens projekter aktuelt står og mangler penge og må lukke. Et af projekterne er allerede lukket, og det andet vil lukke meget snart. Det var bare det.

Det andet er, at jeg mener, det må skyldes en misforståelse, når man tror, at det vil bringe kvinderne ud på arbejdsmarkedet. Der er jo tale om familier med to kontanthjælpsmodtagere, hvor man vurderer, at den, der står længst væk fra arbejdsmarkedet, er den, som så mister retten til kontanthjælp. Og den, der står længst væk fra arbejdsmarkedet, har regeringen jo selv dokumenteret oftest er kvinden.

Derfor vil det betyde, at hvis det endelig skulle være så heldigt, at måske én af dem kunne komme på arbejdsmarkedet, vil det typisk være

manden, og det vil være kvinden, der står tilbage som den, som er dybt afhængig af sin mand og fastlåst til kødgyderne derhjemme.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det er jeg helt uenig i. Der vil da være god fornuft, sund fornuft i, at det er kvinden, der er kommet på ægtefællertillægget, der prøver på at komme ind på arbejdsmarkedet, så hun slipper ud af at være på det tillæg, men kan få sig en reel løn, og manden kan så vedblive med at være på kontanthjælp. Det ville så også være ønskeligt, at han fik sig et job, men det er da den vej rundt, vi tænker, og det er da sådan, vi håber på, at det vil gå.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Når man lytter til den konservative ordfører, er man enig i mange af punkterne. Det ene punkt, vi er enige i, er, at boligen spiller en stor rolle i forbindelse med integration. Vi er også meget enige i, at der brug for de almennyttige boliger, vi har. Derfor skal de hverken nedrives eller sælges efter vores mening.

Kl. 15.25

Men en anden beboersammensætning kan tænkes og ønskes også fra vores side, og en af de måder, man kan gøre det på, er efter vores mening at få det private boligmarked med til at hjælpe. Vil Det Konservative Folkeparti være med til, at kommunerne får henvisningsret til det private boligmarked for at løsne op for den ghettoisering, vi har på nogle af boligområderne i øjeblikket?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Til det sidste kan jeg svare klart nej. Det vil vi ikke være med til. Vi mener, at det er ejeren af boligen, udlejeren, der suverænt må bestemme det. Men så må jeg også sige, at jeg er uenig med hr. Hüseyin Arac i, at det ikke er klogt at sælge nogen af de almene boliger. Jeg mener virkelig, at det vil skabe den dynamik og styrke i en beboersammensætning, at nogle af boligerne bliver solgt. Så er man mere loyal i forhold til at bo i boligen, vedligeholder den bedre, og vi fastholder også de ressourcestærke dem, der har haft mulighed for at købe boligen, i de kvarterer, vi med et grimt ord kalder ghettoer.

Så det synes jeg faktisk er meget klogt, og jeg synes, at det er den vej, man skal gå. Der er jeg